

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ROSELLES ALS CAMPS I GERANIS ALS BALCONS

La simple observació de les viles en les quals actualment vivim ens retorna una visió grisa i trista. Amb comptades excepcions, tot són pedres antigues o una combinació de blocs de formigó i ciment més o menys moderns. Vidre i acer completen el catàleg de materials amb què s'ha construït la urbanitat d'avui. Estem envoltats d'una contundència seriosa, dura, avorrida i amb poques concessions al color, més enllà d'algunes construccions de totxos d'un grana descolorit. Si ho comparem amb les primeres fotografies de to sèpia de les col·leccions familiars que guardem en algun racó de la casa dels pares, el descobriment desencoratja en comparar on hem acabat. Les escenes dels nostres antecessors en la seves èpoques d'esplendor es mostren moltes vegades al costat de geranis vermells, rosers atapeïts de roses o qualsevol altra espècie ornamental i/o olorosa. Ara, per veure aquesta enyorada explosió cromàtica, cal anar cap al camp. Per fortuna, tots els que

habitem en les terres de l'interior, tenim ben a prop de casa camins i prats pels quals podem passejar o córrer. Trotar-hi (caldascú al seu ritme) és gaudir d'un espectacle visual impressionant des de fa unes setmanes. Les roselles de mil noms diferents apareixen pels marges a milers, enfilades al voltant de camps cultivats on els pagesos han procurat que no arrelin i, per tant, formant uns quadres verds amb marcs rojos que als ulls amb sensibilitat obliguen a aturar el trajecte per admirar-les. Tot i que abunden, són en molts terraplens, no fan una flaire gaire agradable i en collir-les perden els pètals fàcilment, estic segur que si les trobéssim en una vall remota de l'Índia ens generarien unes emocions que molts no senten justament per tenir-les tant a l'abast. Aquí un motiu més per escapar de l'asfalt i gaudir de la natura en aquests dies d'abundor creixent a l'espera de la calor constant i contudent que la convertirà en herba i matolls grocs i secs. Si anem de fora cap a dins, en-

trant als nuclis urbans, la pèrdua floral és general, quasi completa. És cert que cuidar un jardí, com menar un hort o mantenir unes bones torraxes amb flors al balcons o a les finestres, requereix un ritme de vida diferent del que tenim la majoria dels contemporanis. S'adequa més a una forma de viure de les «d'abans», adaptada al temps climàtic que feia en cada estació i amb unes rutines més pausades. En èpoques absents d'atraccions i distraccions, amb treballs més soferts però més escalats, sense obligacions autoimposades com anar al gimnàs o els altres deures dels temps presents, on l'aparent falta d'hores i de paciència ens posa d'esquena a tradicions perdudes com aquestes. Amb aquests antecedents, més de cent viles, algunes d'aquí, com Manresa, Cardona o Avià, s'han unit a una iniciativa de la qual procuro fer difusió: Viles florides. Per competir amb els rotunds pipiripips (les roselles) de crescuda natural, aquesta proposta es dedica a promoure la

«Més de cent viles, algunes d'aquí, com Manresa, Cardona o Avià, s'han unit a una iniciativa de la qual procuro fer difusió: Viles Florides»

«Fa massa que em manca l'olor dels geranis de la meva infantesa, una d'aquelles flaires que el nas i el cervell registren per sempre»

«Les escenes dels nostres antecessors en les seves èpoques d'esplendor es mostren moltes vegades al costat de geranis vermells»

recuperació del color en l'àmbit urbà, a les places, als racons i als balcons. Jo sóc un víctima més de l'acceleració moderna, però omplir els finestrals de planta verda que en primavera florejarà em sembla una actitud que hauríem de fomentar individualment i col·lectivament. Com qualsevol altre ésser viu, necessiten cura regular i aigua. S'han d'aclarir els brots, aixoplugar-les a l'hivern gebrador i donar-los vitamines. Fa massa

que em manca l'olor (insulsa) dels geranis de la meva infantesa, una d'aquelles flaires que el nas i el cervell registren per sempre i, en tornar-les a olorar després d'anys, ens transporten al dia en què la vàrem sentir per primer cop. Voldria apuntar-me a aquesta militància, la de fer retornar el cromatisme a les cases. Els hàbits costen molt poc de perdre i és molt difícil recuperar-los, però és cert que l'efecte imitació entre nosaltres fa que seguim tendències que veiem al nostre entorn. Si alguns comencen, els altres podem seguir en el noble acte de tocar la terra humida amb les mans, plantar-hi una llavor i esperar a veure què succeeix: petits miracles a la barana de casa per a gaudi dels que miren des de dins i des de fora. Si fóssim majoria, tot tindria un altre aspecte i les aromes naturals potser taparien les fortors de fregits, de recremats, de greixos bullits i de tota la resta de fums pudents que s'escolen per qualsevol esclatxa en tants d'edificis concentrats en l'artificialitat i poc més.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7CAT

La glossa del bisbe Xavier Novell

JOAN ARMENGOL I PUIG. SOLSONA

No he volgut escriure aquesta carta a cop calent, però em sentiria covard si no expressés la meua opinió al voltant dels fets ocorreguts a conseqüència de la glossa que va publicar el bisbe, Monsenyor Xavier Novell, en el Full Diocesà de Solsona. I fer-ho en un sentit contrari al que he comprovat majoritari fins ara. L'escriu a títol personal, però sé de molta gent que pensa el mateix que jo.

Fent ús de la meua llibertat d'opinió, no puc entendre la ràpida i contundent reacció de rebuig que des de diversos consistoris del bisbat de Solsona no han trigat a produir-se, especialment el de l'Ajuntament de Cervera, que ha declarat «persona non grata» la primera autoritat eclesiàstica de la diòcesi a la qual pertanyen.

No puc entendre, llegint aquesta glossa, que els que fan tant de soroll vulguin llegir i fer-li dir el que no ha escrit ni ha dit. Ni entenc que el títol d'homòfob, amb la certesa que no ho és.

Puc entendre la indignació dels cridaners –ja que és el seu capteniment– contra el bisbe, perquè de-

fensa i ensenya als feligresos de la seva diòcesi el que diu la doctrina de l'Església. És el seu deure. No cal que s'hi sentin inclosos els que no formen part de l'Església o no senten representats per la veu dels seus pastors. En canvi, els feligresos agraïm les seves indicacions clares i el seu guiatge.

Demana que rectifiqui el que no pot rectificar, perquè altrament no crec que hagi de rectificar res, és imposar la voluntat dels que no pensen com ell a la llibertat d'opinar sobre el que ell pensa. No hi ha cap greuge en el que ha escrit i ell mateix ho ha fet notar. I, si hi fos, ja s'ha disculpat. (S'han disculpat els que l'han ofès i els que han malmès mobiliari urbà i patrimoni eclesial amb pintades blasfemes?)

A partir d'ara, no sé a quin partit podrà votar, quin partit podrà representar-me quan hi torni a haver eleccions, veient la transversalitat i la rapidesa (reflexiva?) amb què diferents partits de l'arc polític han condemnat el pensament de Monsenyor Novell al seu mitjà natural com és el Full Diocesà. Com he dit, és el seu dret i el seu deure. De veritat aquests consistoris representen la majoria dels seus convilatans en prendre aquesta contundent reacció de rebuig? De debò el consistori de Cervera creu que la majoria dels seus conciudadans veu en Novell

una persona indesitjable? Suposo que els ciutadans als quals representen ja voldrien tant de quòrum i celeritat en les qüestions que afecten la seva quotidianitat i el seu benestar.

Tinc la impressió que aquests ajuntaments s'han blegat a la voluntat dels que més criden i més intolerants es mostren, i la qualitat democràtica dels quals poso en dubte. Són pocs però tenen molt poder o molta habilitat per moure els fils de les voluntats polítiques i la de la majoria dels mitjans que els fan d'altaveus.

Crec que s'han perdut els papers i s'ha fet un mullader excessiu i premeditat per ser qui és el bisbe i per representar el que representa. Penseu que ha estat planificat llargament i amb cura pels que són antiesglésia (esglesiamòfobs?). No és pel que ell ha dit. Tant és què digui com que no, què faci com que no. Està interessadament en el punt de mira i qualsevol espurna és bona per disparar el cartutx. (Només un exemple: que un bisbe recomani restringir alguns espais sagrats per a reunions paganes o contràries a la fe també és motiu d'escàndol!)

D'altra banda, no sento ni un bri de murmuri o de crítica cap a d'altres religions invasives que són clarament homòfobes, masclistes i intolerants, les quals, als països on te-

nen poder, persegueixen i assassinen els seguidors de la doctrina que defensa Monsenyor Novell. Religions que, a casa nostra, gaudeixen de totes les facilitats i prebendes per establir-se en el nostre entramat social amb un retorn ben minso, tot sigui dit de passada.

No vull allargar-me. No és la meua intenció ofendre ningú, però bé dec tenir dret a expressar la meua opinió. O no?

Agraïment al personal del PADES

JESÚS ALARCÓN SERRA. SANT JOAN DE VILATORRADA

El 7 de maig passat, la Francisca ens va deixar, en nom seu i meu voldria agrair la tasca que han dut a terme l'Hospital de Sant Andreu i concretament la unitat 4A.

També voldria fer una menció molt especial a la Dra. Mercè Gouffon (CAP Sallent) i la Dra. Carme Villanueva (PADES), han estat al nostre costat des del primer dia donant suport i un tracte excel·lent, són unes grans professionals, sens cap dubte, però tenen un valor afegit, són unes magnífiques persones, amb un cor molt gran i sempre disposades a ajudar el malalt i la famí-

lia, sense elles tot hauria sigut molt més complicat de portar, ens han donat ànims, ens han donat suport i, és clar, ens han donat el caliu que fa falta en aquestes circumstàncies, gràcies de tot cor, mai podré oblidar el que heu fet per nosaltres, ha sigut una sort tenir-vos al costat, una visita, una trucada, qualsevol cosa per interessar-se pel malalt, la malaltia ens ha vençut, però no podem dir mai que no hem lluitat fins a l'últim sospir. Moltes gràcies, i seguïu fent aquesta gran tasca.

Com tot en aquesta vida, no pot ser tot positiu. També ens ha quedat una espina clavada, des de l'equip de l'UDRI Oncologia de la Fundació Althaia no hem rebut el suport necessari ni la manera adequada de tractar un malalt amb la seva patologia, ha sigut simplement un número i un tracte fred i distant, tan sols es van limitar a dir-nos que no hi podien fer res més i no calia que tornéssim més, va ser qüestió de minuts i ja érem fora la consulta, molt poc professionals amb la seva feina. Això ens va fer mal, considero que les coses es poden dir de moltes maneres i encara més en aquestes situacions.

També hem de reconèixer que abans havíem passat pel departament de ginecologia i radioteràpia i el tracte havia estat exquisit.

Mama, t'estimo.